

— Азъ ви молилъ бяхъ въ мойтъ отрядъ това да се не случаваше.... Сега азъ се ограничавамъ съ строга заблѣжка — други нѣтъ принуденъ съмъ да взема други мѣрки. Този почнѣ да се оправдава, отпрати се къмъ дисциплината, на глупостта на солдатинѣтъ, на необходимостта за удрянето на шамарѣтъ.

— Дисциплината трѣбва да бѣде желѣзна. Въ това нѣма никакво съмнѣние, но това се достига съ нравствен- ниятъ авторитетъ на началникѣтъ, а не съ биенето.... Срамъ, полковнико, срамъ! Солдатинѣтъ трѣбва да се гордѣе съ това, че той защитава родината си, а вѣй то- гози защитника като лакей го бие!.... Гнусно.... Сега и лакеятъ не биятъ.... А колкото се касае до глупостта на солдатина — то вѣй ги малко знаете.... Азъ твърдѣ много съмъ обязанъ на здравиятъ смисълъ на солдатина. Нужно е само да умѣемъ да ги приедемъ.

— Впоследствие когато Скобелевъ командуваше съ дивизията — той, единъ полковъ командиръ, който едва що бѣше назначенъ при него, изгони го просто за това че той въ интересѣтъ на дисциплината почнѣ отъ първиятъ день да избива солдатскитѣ жѣби.

— На мене таквизъ не трѣбватъ.... Съвѣтъ не трѣб- вать.... Оправате се въ шабѣтъ.... Писаръ да бѣдете.... При мене боевитѣ полкове на това не се привикижли.

И дѣйствиелно духѣтъ бѣше вдигнатъ до таквазъ стѣ- пенъ, щото когато при прѣминаването отъ Илѣвенъ къмъ Шейново, одного солдатина за нѣщо си искали да биятъ, този право при Скобелева се яви.

— Какво ти е?

— При вашему прѣвъсходителству... Полковникѣтъ *** иска да ма бие.

— Е?

— Прося милость, заповѣдайте въ сѣдѣтъ да ма предадѣтъ.

— Защо това?

— Той каза.

— Съ сѣдѣ тебе ще да та застрѣлятъ. И наистинна застрѣлятъ.

— Всинца подъ Бога ходимъ.... И така всякой день подъ разстрѣляване бѣхъ.... А ако ма така оскѣрбятъ, то азъ и самъ съ себе си ще рѣшѣ!.... Заповѣдайте подъ сѣдѣ!....

— На, това сѣ солдати! Радуваше се отпослѣ Скобе-